

Arrest

nr. 113 911 van 18 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juni 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 104 564 waarbij inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid de afstand van het geding werd vastgesteld.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2010 dient de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 22 mei 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt op 25 september 2012 bevestigd met het arrest nr. 88 166 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3 Op 13 maart 2013 wordt jegens de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering getroffen.

1.4 Op 25 april 2013 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst.

1.5 Op 2 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Bij arrest nr. 102 920 van 15 mei 2013 verwerpt de Raad het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat de verzoeker tegen de voornoemde beslissing had ingesteld. In deze zaak stelt de verzoeker geen beroep tot nietigverklaring in.

1.6 Op 31 mei 2013 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.7 Op 3 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 4 juni 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten H(...) Z(...)
geboren te Tangai , op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 31/05/2013*

Overwegende dat de betrokkene op 17 december 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 22 mei 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 25 september 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 25 april 2013 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 mei 2013. Overwegende dat de betrokkene op 31 mei 2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene bij zijn derde asielaanvraag een brief toevoegt waarin hij verklaart dat hij dankzij een Poolse familie het geloof in god heeft gevonden en katholiek wil worden, dat hij om dit te staven een brief van zijn advocaat naar voren brengt waarin hij verklaart dat zijn cliënt zijn godsdienst niet beleeft en hij in een gezin waar hij werd opgevangen werd ingewijd in het katholieke geloof, dat de advocaat van de betrokkene een brief toevoegt van een pastoor en van een jezuïet die de betrokkene bezochten in het gesloten centrum waarbij opgemerkt moet worden dat de opvang van de betrokkene in dat gezin enkel kan gebeurd zijn toen de betrokkene zich nog niet in het gesloten centrum bevond, dat de tweede asielaanvraag van de betrokkene in een gesloten centrum werd ingediend, dat hij op 30 april 2013 gehoord werd naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag, dat de betrokkene dan ook de bewering dat hij god gevonden zou hebben en dat hij katholiek wil worden reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag, dat de brieven van de pastoor en de jezuïet een gesolliciteerd karakter hebben, dat ze geschreven kunnen zijn op aanvraag, dat de advocaat van de betrokkene nog een document toevoegt van de moeder van de betrokkene met een vertaling ervan naar het Nederlands dat iemand de betrokkene mag adopteren waarbij opgemerkt moet worden dat deze brief op geen enkele wijze de motieven van de betrokkene om zijn land van herkomst te verlaten, ondersteunt, dat er een enveloppe wordt bijgevoegd waarin het document verstuurd zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verzonden, dat de advocaat van de betrokkene opnieuw de brief van de familie die hij naar voren bracht tijdens de behandeling van de tweede asielaanvraag van de betrokkene en een foto die hij reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag, naar voren brengt. Overwegende dat de advocaat van de betrokkene via het gesloten

centrum een fax stuurde naar de Dienst Vreemdelingenzaken met opnieuw een brief van de familie in België die de betrokkene kent waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een familie die de betrokkene kent en heeft opgevangen de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te niet afkomstig is van een objectieve bron, dat ze een gesolliciteerd karakter heeft, dat ze geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de advocaat van de betrokkene twee mails doorstuurt van twee personen die verklaren dat de betrokkene gedoopt wil worden waarbij opgemerkt moet worden dat een mail van personen die de betrokkene zouden kennen niet afkomstig zijn van een objectieve bron, dat ze een gesolliciteerd karakter hebben, dat ze geschreven kunnen zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

1.8 De verzoeker werd gerepatrieerd op 4 juni 2013. Inzake het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat de verzoeker op 5 juni 2013 instelde tegen de thans bestreden beslissing, werd bij 's Raads arrest nr. 104 564 van 6 juni 2013 de afstand van geding vastgesteld.

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

2.2 De verzoeker heeft de Raad overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op aangezien de verzoeker reeds op 4 juni 2013 werd gerepatrieerd. De exceptie wordt als volgt toegelicht:

“Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggerepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect ressorteren.

Verzoeker werd op 4 juni 2013 gerepatrieerd.

Verzoeker verblijft niet langer op het grondgebied van het R-i-j zodat hij geen voordeel meer kan halen uit het door hem ingestelde beroep tot nietigverklaring.

Huidig verzoekschrift is bij gebreke aan actueel belang onontvankelijk.

Zie dienaangaande volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"7. Aangezien verzoeker niet meer op het grondgebied van het Rijk verblijft kan hij geen voordeel meer halen uit het door hem ingestelde beroep. Zijn belang is verloren gegaan en is derhalve niet meer actueel. (...)

9. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk bij gebrek aan een actueel belang (cfr. RvS 5 februari 2002, nr. 103.212, RvS 13 augustus 2002r nr. 109.731 en RvS 24 oktober 2005, nr. 150.593).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, is derhalve gegrond. Het beroep is derhalve onontvankelijk" (RVV nr. 68.016 d.d. 6 oktober 2011).

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk bij gebrek aan belang."

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), juncto artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen. (RvS 18 december 2012, nr. 222.810)

Op de vraag naar het belang dat de verzoeker ingevolge zijn repatriëring nog heeft bij het beroep, stelt de raadvrouw van de verzoeker ter terechtzitting dat zij nog contact heeft met haar cliënt en dat deze de procedure wenst verder te zetten. Zij stelt tevens dat het onredelijk is om de bestreden beslissing ter kennis te geven aan de voet van het vliegtuig en dat de verzoeker als christen in een moslimland een gevaar vormt.

Met deze argumenten blijft de raadvrouw van de verzoeker echter in gebreke om enige toelichting te geven die duidelijk maakt waarin het concrete voordeel is gelegen dat de verzoeker uit een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan halen. In de huidige stand van de wetgeving kan de vernietiging van de thans bestreden beslissing enkel tot gevolg hebben dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet in het kader van verzoekers derde asielaanvraag onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De commissaris-generaal zal alsdan moeten vaststellen dat de verzoeker zich niet meer op het Belgische grondgebied bevindt, zodat de aanvraag in elk geval zal worden verworpen.

De verzoekende partij licht op geen enkele wijze toe welk concreet voordeel de verzoeker in de gegeven omstandigheden nog kan halen uit een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit het onder punt 1.7 genoemde arrest nr. 104 564 dat de verzoekende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de thans bestreden beslissing en dit om reden dat de verzoeker reeds was gerepatriëerd. Dat de verzoeker nadien een vordering tot nietigverklaring instelt zonder daarbij *in concreto* het actueel belang toe te lichten getuigt dan ook van een weinig consistente proceshouding.

De verzoeker geeft derhalve geen blijk meer van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

2.3 De Raad merkt voorts op dat de bestreden beslissing slechts inhoudt dat verzoekers derde asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Het betreft dus geen verwijderingsmaatregel. Uit de stukken van het dossier blijkt dat jegens de verzoeker op 13 maart 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering werd getroffen. De verzoeker heeft deze verwijderingsmaatregel echter niet in rechte bestreden. Hij heeft blijkens de stukken van het

dossier enkel de eraan gekoppelde vrijheidsberovende maatregel bestreden, doch niet de verwijderingsmaatregel op zich.

In casu kan dan ook moeilijk worden ingezien hoe de verzoeker een rechtstreeks belang kan doen gelden uit de eventuele schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De eventuele schending van de genoemde verdragsartikelen kan met name niet worden toegeschreven aan de thans bestreden beslissing, die immers geen enkel gevolg heeft noch voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoeker noch voor de terugkeerverplichting die aan de verzoeker werd opgelegd. Het kwam de verzoeker dan ook toe om op nuttige wijze zijn rechten te vrijwaren door de gedwongen verwijderingsmaatregel, die duidelijk van de bestreden beslissing is te onderscheiden, in rechte te bestrijden en aldaar zijn grieven te doen gelden, *quod non in casu*.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de verzoeker geen enkele nadere toelichting verschaft omtrent de wijze waar de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden en dat hij ter ondersteuning van zijn grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM slechts verwijst naar algemene informatie afkomstig uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010 en het United Kingdom Home Office Country of Origin Information Report – Afghanistan van 15 februari 2013.

2.4 De Raad wijst er op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM oordeelt dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker zelf (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een welbepaald geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.5 *In casu* stelt de Raad vast dat de verzoeker het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde, hij brengt immers geen enkel concreet en objectief element bij dat kan aantonen dat hij persoonlijk om redenen die zijn persoon betreffen een reëel risico loopt om in Afghanistan een behandeling te ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Derhalve wordt nagegaan of de verzoeker aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot een groep behoort die worden blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

De verzoeker brengt algemene informatie aan afkomstig van het UNHCR en het United Kingdom Home Office. Deze informatie handelt onder meer over de algemene strafbaarheid en de sociale gevolgen van bekeringen van de islam naar minderheidsreligies. In het meest recente rapport, met name dat van het United Kingdom Home Office van 15 februari 2013 wordt tevens gespecificeerd dat er tegen het einde van 2012 geen gevallen waren gerapporteerd van bekeerlingen aan wie omwille van hun bekering strafrechtelijke sancties werden opgelegd door de nationale of lokale autoriteiten en dat de bekeerlingen die werden vastgehouden werden vrijgelaten.

Daargelaten de vraag of de informatie die de verzoeker bijbrengt daadwerkelijk wijst op een behandeling van bekeerlingen in Afghanistan die een systematische praktijk uitmaakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM, moet in elk geval onderzocht worden of de verzoeker, van wie het buiten betwisting staat dat hij pas ná zijn vertrek uit Afghanistan met het christelijke geloof in aanraking kwam, op voldoende wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich daadwerkelijk heeft bekeerd tot christen en dat hij deze nieuwe geloofsovertuiging ook daadwerkelijk in zijn persoon heeft verinnerlijkt. De vraag naar de bekering en de nieuwe, diep gewortelde geloofsovertuiging is immers essentieel om het reële risico voor de verzoeker in Afghanistan te beoordelen. Indien de nieuwe innerlijke geloofsovertuiging van de verzoeker niet vast staat, dan zal de algemene informatie met betrekking tot de problematiek van bekeerlingen in Afghanistan voor hem een eerder hypothetisch karakter vertonen. Immers is er in dergelijke omstandigheden geen voldoende basis aanwezig om aan te nemen dat de verzoeker, eens terug in zijn land van herkomst, nog steeds zijn nieuwe geloof zal aanhangen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in december 2010 in België is toegekomen en dat hij er, als niet begeleide minderjarige, een asielaanvraag indiende op 17 december 2010. Tijdens de behandeling van deze asielaanvraag is de verzoeker meerderjarig geworden en bij arrest nr. 88 166 van 25 september 2012 heeft de Raad aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Nadat de verzoeker reeds meerdere malen het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, werd jegens hem op 13 maart 2012 een beslissing getroffen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op de verwijdering. De verzoeker werd dienvolgens vastgehouden in een gesloten opvangcentrum. Deze vasthouding werd naderhand door de Kamer van Inbeschuldigingstelling bevestigd.

Het is hierbij opmerkelijk dat de verzoeker, alvorens hij werd vastgehouden en alvorens er jegens de procedure van gedwongen verwijdering werd opgestart, nooit aan de diensten van de verweerder of aan enige andere instantie kenbaar heeft gemaakt dat hij een nieuw geloof had gevonden in het christendom en dat dit nieuwe geloof voor hem problemen zou opleveren indien hij naar zijn land van herkomst wordt terug gestuurd. Meer nog, toen de verzoeker op 25 april 2013 vanuit het gesloten centrum een tweede asielaanvraag indiende en hij in het kader van deze nieuwe aanvraag werd gehoord, heeft hij op de vraag naar de nieuwe elementen die zijn asielaanvraag ondersteunen slechts de volgende verklaringen afgelegd: *“Vandaag kan ik u geen nieuwe documenten voorleggen als nieuwe elementen van mijn aanvraag. Ik heb wel een brief van mijn moeder die ik aan mijn advocaat heb bezorgd. Dit was een week geleden. Mijn advocaat ging de brief laten vertalen naar het Nederlands en jullie diensten opsturen als nieuwe elementen voor mijn asielaanvraag. In de brief laat mijn moeder weten dat ze niet in staat is voor mij te zorgen en ik ook niemand anders heb om voor mij te zorgen. Mijn moeder heeft haar akkoord opdat ik geadopteerd kan worden door een Belgisch gezin. Ik heb ook in opvangcentrum nog een aantal foto's van mij met mijn Poolse opvanggezin. Deze zou ik willen voorleggen als nieuwe elementen.”*

(administratief dossier, gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 30 april 2013). De verzoeker maakte dus zelve, ook na zijn opsluiting, bij zijn tweede asielaanvraag geen gewag van een mogelijke bekering tot christen of van een daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan. Nochtans werd blijkens het gehoorverslag aan de verzoeker ruimschoots de mogelijkheid geboden om zijn nieuwe elementen toe te lichten. Het is pas met een faxbericht van zijn raadsman dat op 2 mei 2013 aan de diensten van de verweerder voor het eerst melding wordt gemaakt van het nieuwe geloof van de verzoeker.

In het verzoekschrift verwijst de verzoeker naar de begeleidende brief die zijn raadsman overmaakte in het kader van zijn derde asielaanvraag op 31 mei 2013, naar de verklaring van de pastoor van de Heilige Hartparochie, de verklaringen van zijn Poolse gastfamilie en de getuigenis van een geaccrediteerd bezoeker aan het gesloten centrum in Brugge namens de Jesuit Refugee Service Belgium. Deze verklaringen bevinden zich in het administratief dossier.

Daargelaten de zwakkere bewijswaarde die van dergelijke verklaringen van derden uitgaat, valt het de Raad op dat uit deze gecombineerde verklaringen nergens blijkt dat verzoeker zich reeds zou hebben bekeerd en dat er door de priester en de afgevaardigde van de Jesuit Refugee Service slechts in voorzichtige termen wordt gesproken over een op mogelijke toekomstige bekering tot het katholieke geloof. Zo verklaart de priester in zijn verklaring van 28 mei 2013 dat hij bereid is om de verzoeker voor te bereiden en hem dan te dopen. Ook uit de andere verklaringen blijkt dat de verzoeker nog niet is gedoopt, er ligt trouwens geen doopcertificaat voor. De afgevaardigde van de Jesuit Refugee Service getuigt op 30 mei 2013 over een *“geleidelijke weg naar het christendom”* die is doorkruist door de aanhouding en de dreigende repatriëring naar Afghanistan. Volgens deze afgevaardigde wil de verzoeker zich laten dopen, doch hij is van oordeel dat het *“beter [zou] zijn als hij nog wat meer geloofsonderricht zou volgens en zijn geloof te laten rijpen”*. Uit deze verklaringen alsook uit de verklaringen van het Poolse gastgezin van de verzoeker blijkt wel dat de verzoeker enkele katholieke praktijken volgt, zo ging hij reeds enkele malen naar de kerk en heeft hij bepaalde christelijke gebeden geleerd, dat hij de ramadan niet meer volgt en dat hij in het gesloten centrum ook niet deelneemt aan de salaat. Deze elementen wegen echter niet op tegen de vaststelling dat de verzoeker zelve slechts voor het eerst over zijn nieuwe geloof heeft gesproken bij zijn derde asielaanvraag (het administratief dossier bevat een verklaring van de verzoeker gedateerd op 31 mei 2013), dit is zeer kort nadat hij op 30 april 2013 werd gehoord nopens zijn tweede asielaanvraag en waarbij hij op geen enkele wijze zijn nieuwe geloof heeft kenbaar gemaakt. Een diep gewortelde innerlijke geloofsovertuiging kan niet tot stand komen over de tijdspanne van nauwelijks een maand, en ook de priester en de afgevaardigde van de Jesuit Refugee Service drukken zich voorzichtig uit en stellen dat het katholieke geloof nog moet rijpen bij de verzoeker. De elementen van het dossier, daargelaten hun geringe bewijswaarde, kunnen weliswaar duiden op een interesse in het katholieke geloof, maar zij zijn niet van die aard zijn dat er voor de verzoeker kan worden gesproken over een daadwerkelijke nieuwe innerlijke geloofsovertuiging, laat staan van een bekering.

De Raad is bijgevolg van oordeel dat de feitelijke omstandigheden van deze zaak geen aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

De aangevoerde schendingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM doen dan ook geen afbreuk aan het hierboven vastgestelde gebrek aan het rechtens vereiste belang dat is verbonden aan de vernietiging van de thans bestreden beslissing.

Het beroep is dienvolgens onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang. De exceptie van de verweerder is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzakeneg

Griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE